Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 26ης Ιανουαρίου 2017 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Ντάμπινγκ — Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 501/2013 — Εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία — Επέκταση στις ανωτέρω εισαγωγές του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Κίνας — Κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009 — Άρθρο 13 — Καταστρατήγηση — Άρθρο 18 — Άρνηση συνεργασίας — Απόδειξη — Δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-247/15 P, C-253/15 P και C-259/15 P,

με αντικείμενο τρεις αιτήσεις αναιρέσεως βάσει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκαν αντιστοίχως στις 27 Μαΐου, στις 29 Μαΐου και την 1η Ιουνίου 2015,

Maxcom Ltd, με έδρα τη Φιλιππούπολη (Βουλγαρία), εκπροσωπούμενη από τον L. Ruessmann, avocat, και τον J. Beck, solicitor,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία είναι οι:

Chin Haur Indonesia PT, με έδρα το Tangerang (Ινδονησία), εκπροσωπούμενη από τους T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, και F.-C. Laprévote, avocat,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο αρχικά από την S. Boelaert και στη συνέχεια από την H. Marcos Fraile και τον B. Driessen, επικουρούμενους από τους R. Bierwagen και C. Hipp, Rechtsanwälte,

καθού πρωτοδίκως,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Brakeland και M. França,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως (C-247/15 P),

και

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Brakeland και M. França,

αναιρεσείουσα,

* * Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

όπου οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία είναι οι:

Chin Haur Indonesia, PT, με έδρα το Tangerang, εκπροσωπούμενη από τους T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, και F.-C. Laprévote, avocat,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο αρχικά από την S. Boelaert και στη συνέχεια από την H. Marcos Fraile και τον B. Driessen, επικουρούμενους από τους R. Bierwagen και C. Hipp, Rechtsanwälte,

καθού πρωτοδίκως,

Maxcom Ltd, με έδρα τη Φιλιππούπολη, εκπροσωπούμενη από τον L. Ruessmann, avocat, και τον J. Beck, solicitor,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως (C-253/15 P),

και

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο αρχικά από την S. Boelaert και στη συνέχεια από την H. Marcos Fraile και τον B. Driessen, επικουρούμενους από τους R. Bierwagen και C. Hipp, Rechtsanwälte,

αναιρεσείον,

όπου οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία είναι οι:

Chin Haur Indonesia PT, με έδρα το Tangerang, εκπροσωπούμενη από τους T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, και F.-C. Laprévote, avocat,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Brakeland και M. França,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

Maxcom Ltd, με έδρα τη Φιλιππούπολη, εκπροσωπούμενη από τον L. Ruessmann, avocat, και τον J. Beck, solicitor,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως (C-259/15 P),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και Κ. Λυκούργο, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: V. Giacobbo-Peyronnel, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Ιουνίου 2016,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με τις αιτήσεις αναιρέσεως η Maxcom Ltd, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Μαρτίου 2015, Chin Haur Indonesia κατά Συμβουλίου (T-412/13, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:163), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 501/2013 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2013, για την επέκταση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 990/2011 στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας στις εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία, είτε έχουν δηλωθεί ως καταγωγής από τις χώρες αυτές είτε όχι (ΕΕ 2013, L 153, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός), καθόσον αφορά την Chin Haur Indonesia PT (στο εξής: Chin Haur).

Το νομικό πλαίσιο

2 Οι διατάξεις για την εφαρμογή μέτρων αντιντάμπινγκ από την Ευρωπαϊκή Ένωση που ίσχυαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών των ένδικων διαφορών περιλαμβάνονταν στον κανονισμό (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 343, σ. 51, και διορθωτικό ΕΕ 2010, L 7, σ. 22), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 1168/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012 (ΕΕ 2012, L 344, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός).

3 Το άρθρο 13 του κανονισμού αυτού έφερε τον τίτλο «Καταστρατήγηση» και είχε ως εξής:

«1. Οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται δυνάμει του παρόντος κανονισμού μπορούν να επεκταθούν έναντι των εισαγωγών από τρίτες χώρες του ομοειδούς προϊόντος, είτε αυτό έχει τροποποιηθεί ελαφρά είτε όχι· ή έναντι των εισαγωγών του ελαφρά τροποποιημένου ομοειδούς προϊόντος από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα· ή μερών αυτού, όταν λαμβάνει χώρα καταστρατήγηση των ισχυόντων μέτρων. Δασμοί αντιντάμπινγκ όχι υψηλότεροι από τους υπολειπόμενους δασμούς αντιντάμπινγκ που έχουν επιβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 5, μπορούν να επεκταθούν έναντι των εισαγωγών από εταιρείες που επωφελούνται από ατομικούς δασμούς στις χώρες που υπόκεινται στα μέτρα όταν λαμβάνει χώρα καταστρατήγηση των ισχυόντων μέτρων. Με τον όρο καταστρατήγηση νοείται κάθε μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής εμπορικών συναλλαγών μεταξύ τρίτων χωρών και της Κοινότητας ή μεταξύ ατομικών εταιρειών στη χώρα που υπόκειται στα μέτρα και της Κοινότητας, η οποία απορρέει από μια πρακτική, διαδικασία ή εργασία, για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού, ενώ παράλληλα υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία για ζημία ή στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι εξουδετερώνονται οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του ομοειδούς προϊόντος και όταν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία ότι ασκείται πρακτική ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για το ομοειδές προϊόν, αν χρειαστεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2.

Η πρακτική, διαδικασία ή εργασία που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την ελαφρά τροποποίηση του υπό εξέταση προϊόντος για να μπορεί να υπαχθεί σε τελωνειακούς κωδικούς που κανονικά δεν υπόκεινται στα μέτρα υπό τον όρο ότι η τροποποίηση δεν μεταβάλλει τα βασικά χαρακτηριστικά του· την αποστολή του προϊόντος που υπόκειται στα μέτρα μέσω τρίτων χωρών· την

αναδιοργάνωση από τους εξαγωγείς ή παραγωγούς των τρόπων και κυκλωμάτων των πωλήσεών τους στη χώρα που υπόκειται στα μέτρα ούτως ώστε να μπορούν ενδεχομένως να εξάγουν τα προϊόντα τους στην Κοινότητα μέσω παραγωγών που επωφελούνται από ατομικό συντελεστή δασμού χαμηλότερο από τον συντελεστή που εφαρμόζεται στα προϊόντα των κατασκευαστών· και, υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 2, τη συναρμολόγηση μερών από δράση συναρμολόγησης στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα.

2. Μια συναρμολόγηση στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν:

α) η συναρμολόγηση άρχισε ή αυξήθηκε σημαντικά από την έναρξη της έρευνας αντιντάμπινγκ ή αμέσως πριν από αυτήν, και τα χρησιμοποιούμενα μέρη προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα, και

β) τα μέρη αντιπροσωπεύουν ποσοστό 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, αν και σε καμία περίπτωση δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι υπάρχει καταστρατήγηση, αν η προστιθέμενη αξία των μερών που χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας συναρμολόγησης ή συμπλήρωσης υπερβαίνει το 25 % του κόστους κατασκευής και

γ) οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του συναρμολογημένου ομοειδούς προϊόντος εξουδετερώνονται και υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για το ομοειδές προϊόν.

3. Οι έρευνες κινούνται δυνάμει του παρόντος άρθρου με πρωτοβουλία της Επιτροπής ή με αίτηση κράτους μέλους ή οποιουδήποτε ενδιαφερόμενου μέρους με βάση επαρκή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τα θέματα για τα οποία γίνεται λόγος στην παράγραφο 1. Η έρευνα αρχίζει, αφού ζητηθεί η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής, με κανονισμό της Επιτροπής, με τον οποίον μπορεί επιπλέον να καλούνται οι τελωνειακές αρχές να υποβάλουν τις επίμαχες εισαγωγές υποχρεωτικά σε καταγραφή, σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 5, ή να ζητήσουν τη σύσταση εγγύησης. Οι έρευνες διεξάγονται από την Επιτροπή, η οποία είναι δυνατό να επικουρείται από τις τελωνειακές αρχές, και πρέπει να ολοκληρώνονται εντός εννέα μηνών. Όταν τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν εξακριβωθεί τελικώς, δικαιολογούν την επέκταση της ισχύος των μέτρων, τότε αυτή αποφασίζεται από το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και αφού ζητηθεί η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής. Το Συμβούλιο εγκρίνει την πρόταση, εκτός αν αποφασίσει με απλή πλειοψηφία να την απορρίψει εντός ενός μηνός από την ημερομηνία υποβολής της πρότασης από την Επιτροπή. Η επέκταση τίθεται σε ισχύ από την ημερομηνία κατά την οποία επιβλήθηκε η υποχρέωση καταγραφής δυνάμει του άρθρου 14 παράγραφος 5 ή την ημερομηνία απαίτησης της παροχής εγγυήσεων. Κατά την εφαρμογή του παρόντος άρθρου εφαρμόζονται οι συναφείς διαδικαστικές διατάξεις που προβλέπονται από τον παρόντα κανονισμό για την έναρξη και τη διεξαγωγή ερευνών.

4. Οι εισαγωγές δεν υποβάλλονται σε καταγραφή δυνάμει του άρθρου 14 παράγραφος 5 ή σε μέτρα όταν διατίθενται στο εμπόριο από εταιρείες στις οποίες έχουν χορηγηθεί απαλλαγές. Οι αιτήσεις για απαλλαγές δεόντως τεκμηριωμένες με αποδεικτικά στοιχεία υποβάλλονται εντός των προθεσμιών που καθορίζονται στον κανονισμό της Επιτροπής για την έναρξη της έρευνας. Στην περίπτωση που λαμβάνει χώρα πρακτική, διαδικασία ή εργασία εκτός της Κοινότητας, χορηγούνται απαλλαγές στους παραγωγούς του υπό εξέταση προϊόντος οι οποίοι μπορούν να αποδείξουν ότι δεν είναι συνδεδεμένοι με κανέναν παραγωγό που υπόκειται σε μέτρα και για τους οποίους διαπιστώνεται ότι δεν εφαρμόζουν πρακτικές καταστρατήγησης όπως ορίζεται στις παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου. Στην περίπτωση που λαμβάνει χώρα πρακτική, διαδικασία ή εργασία καταστρατήγησης εντός της Κοινότητας, χορηγούνται απαλλαγές σε εισαγωγείς οι οποίοι μπορούν να αποδείξουν ότι δεν είναι συνδεδεμένοι με παραγωγούς οι οποίοι υπόκεινται στα μέτρα.

Αυτές οι απαλλαγές χορηγούνται με απόφαση της Επιτροπής, αφού ζητηθεί η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής ή με απόφαση του Συμβουλίου περί επιβολής μέτρων και ισχύουν κατά την περίοδο και υπό τους όρους που προβλέπει αυτή η απόφαση.

[…]»

4 Το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού προέβλεπε τα εξής:

«1. Όταν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται την πρόσβαση σε απαραίτητες πληροφορίες ή γενικότερα δεν τις παρέχει εντός των προθεσμιών που προβλέπει ο παρών κανονισμός ή παρεμποδίζει σημαντικά την έρευνα, επιτρέπεται να συνάγονται προσωρινά ή τελικά συμπεράσματα, είτε καταφατικά είτε αποφατικά, με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία.

[…]

6. Αν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται να συνεργασθεί ή συνεργάζεται μεν, αλλά μόνον εν μέρει και με τον τρόπο αυτό εμποδίζεται η πρόσβαση σε χρήσιμες πληροφορίες, το τελικό αποτέλεσμα ενδέχεται να είναι λιγότερο ευνοϊκό για το εν λόγω μέρος από ό,τι θα ήταν αν είχε δεχθεί να συνεργασθεί.»

Το ιστορικό των διαφορών και ο επίδικος κανονισμός

5 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 28 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

6 Στις 14 Αυγούστου 2012 η Ευρωπαϊκή Ένωση Κατασκευαστών Ποδηλάτων (EBMA) υπέβαλε αίτηση προς την Επιτροπή, εξ ονόματος τριών παραγωγών ποδηλάτων της Ένωσης, με την οποία την καλούσε να διενεργήσει έρευνα σχετικά με πιθανή καταστρατήγηση, με εισαγωγές ποδηλάτων προελεύσεως Ινδονησίας, Μαλαισίας, Σρι Λάνκα, και Τυνησίας, των μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 990/2011 του Συμβουλίου, της 3ης Οκτωβρίου 2011, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας έπειτα από επανεξέταση ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 2 του κανονισμού 1225/2009 (ΕΕ 2011, L 261, σ. 2).

7 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2012 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 875/2012 για την έναρξη έρευνας όσον αφορά την πιθανή καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον εκτελεστικό κανονισμό 990/2011 μέσω εισαγωγών ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία, είτε δηλώνονται ως καταγωγής Ινδονησίας, Μαλαισίας, Σρι Λάνκα και Τυνησίας είτε όχι, και για την υπαγωγή των εν λόγω εισαγωγών σε καταγραφή (ΕΕ 2012, L 258, σ. 21).

8 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2012 η Επιτροπή ενημέρωσε την Chin Haur, εταιρία εγκατεστημένη στην Ινδονησία η οποία εξάγει ποδήλατα στην Ένωση, σχετικά με την έναρξη της έρευνας αυτής και της κοινοποίησε έντυπο απαλλαγής βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Η Chin Haur κλήθηκε να απαντήσει στο έντυπο αυτό το αργότερο μέχρι τις 2 Νοεμβρίου 2012. Η Chin Haur υπέβαλε την απάντησή της στην Επιτροπή στις 5 Νοεμβρίου 2012. Κατόπιν αιτημάτων της Επιτροπής, η Chin Haur κοινοποίησε συμπληρωματικά έγγραφα επί της απαντήσεως αυτής στις 3 και στις 4 Δεκεμβρίου 2012.

9 Στις 6 και στις 7 Δεκεμβρίου 2012 η Επιτροπή προέβη σε επιτόπια επαλήθευση στις εγκαταστάσεις της Chin Haur. Με την ευκαιρία αυτή η Chin Haur υπέβαλε στην Επιτροπή αναθεωρημένη απάντηση στο έντυπο απαλλαγής.

10 Στις 28 Ιανουαρίου 2013 η Επιτροπή ενημέρωσε την Chin Haur για την πρόθεσή της να εφαρμόσει το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού. Η Chin Haur υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επ' αυτού στις 4 Φεβρουαρίου 2013.

11 Στις 21 Μαρτίου 2013 η Επιτροπή απέστειλε στην Chin Haur και στις ινδονησιακές και κινεζικές αρχές το γενικό έγγραφο ενημερώσεως στο οποίο περιλαμβάνονταν τα συμπεράσματά της σχετικά με την πραγματοποίηση μεταφορτώσεων και συναρμολογήσεων και εκφραζόταν η πρόθεσή της να προτείνει την επέκταση στις εισαγωγές από την Ινδονησία των μέτρων αντιντάμπινγκ που είχαν θεσπιστεί για τις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Κίνας. Με το έγγραφο αυτό η Επιτροπή απέρριψε, επίσης, την αίτηση απαλλαγής της Chin Haur, ιδίως λόγω ελλείψεως αξιοπιστίας των πληροφοριών που είχε παράσχει.

12 Στις 29 Μαΐου 2013 το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό.

13 Στις αιτιολογικές σκέψεις 28 έως 33 του κανονισμού αυτού το Συμβούλιο ανέφερε, κατ' ουσίαν, σχετικά με τον βαθμό συνεργασίας των ινδονησιακών εταιριών, ότι από τις τέσσερις ινδονησιακές εταιρίες που υπέβαλαν αίτηση για απαλλαγή βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, μόνον οι τρεις κρίθηκε ότι είχαν συνεργαστεί, και ότι ως εκ τούτου τα συμπεράσματα σχετικά με την τέταρτη εταιρία στηρίχθηκαν στα διαθέσιμα στοιχεία, σύμφωνα με το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού.

14 Στην αιτιολογική σκέψη 58 του εν λόγω κανονισμού το Συμβούλιο έκρινε ότι υπήρξε μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Ινδονησίας και της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

15 Στις αιτιολογικές σκέψεις 59 έως 67 του επίδικου κανονισμού το Συμβούλιο ανέλυσε τη φύση των πρακτικών καταστρατηγήσεως στις οποίες οφειλόταν η εν λόγω μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ του εν λόγω τρίτου κράτους και της Ένωσης.

16 Όσον αφορά τις πρακτικές μεταφορτώσεως, στις αιτιολογικές σκέψεις 61, 62 και 64 του ίδιου κανονισμού αναφέρονται τα εξής:

«(61) Για τρεις από τις τέσσερις αρχικά συνεργαζόμενες εταιρείες, η έρευνα δεν αποκάλυψε τυχόν πρακτικές μεταφόρτωσης.

(62) Όσον αφορά την τέταρτη εταιρεία, όπως αναφέρεται στις αιτιολογικές σκέψεις 29 έως 33, η εφαρμογή του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού ήταν δικαιολογημένη. Από την έρευνα προέκυψε ότι η εταιρεία δεν έχει επαρκή εξοπλισμό για να δικαιολογήσει τον όγκο εξαγωγών στην Ένωση κατά την [περίοδο αναφοράς]. […] απουσία άλλης αιτιολόγησης, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η εταιρεία θα μπορούσε να ενέχεται σε πρακτικές καταστρατήγησης μέσω μεταφόρτωσης.

[…]

(64) Ως εκ τούτου, με βάση τη μεταβολή του τρόπου διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών στην οποία κατέληξε η αιτιολογική σκέψη 58 παραπάνω μεταξύ της Ινδονησίας και της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 13 παράγραφος 1 του βασικού κανονισμού, τα πορίσματα της μιας ινδονησιακής εταιρείας, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 61 ανωτέρω, και το γεγονός ότι δεν αναγγέλθηκαν ούτε συνεργάστηκαν όλοι οι Ινδονήσιοι παραγωγοί/εξαγωγείς, η μεταφόρτωση προϊόντων κινεζικής καταγωγής μέσω της Ινδονησίας επιβεβαιώνεται.»

17 Στις αιτιολογικές σκέψεις 65 έως 67 του ίδιου κανονισμού το Συμβούλιο ανέφερε ότι δεν είχε αποδειχτεί ότι πραγματοποιούνται εργασίες συναρμολογήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

18 Στις αιτιολογικές σκέψεις 92, 96 και 102 του ίδιου κανονισμού το Συμβούλιο έκρινε, πρώτον, ότι δεν υπήρχε κανένας άλλος ικανός αποχρών λόγος ή οικονομική αιτιολογία πλην της προθέσεως αποφυγής των υφιστάμενων μέτρων αντιντάμπινγκ, δεύτερον, ότι υπήρξε υπονόμευση των επανορθωτικών συνεπειών των μέτρων αυτών και, τρίτον, ότι υπήρξε ντάμπινγκ σε σχέση με την κανονική αξία που είχε ήδη προσδιοριστεί κατά το παρελθόν.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα, στην αιτιολογική σκέψη 115 του επίδικου κανονισμού, ότι υπήρξε καταστρατήγηση, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, με μεταφόρτωση μέσω της Ινδονησίας.

20 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του επίδικου κανονισμού, ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ ύψους 48,5 %, που είχε προβλεφθεί στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 990/2011, επεκτάθηκε στις εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, είτε έχουν δηλωθεί ως καταγωγής Ινδονησίας είτε όχι. Το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού προέβλεψε την είσπραξη του δασμού που επεκτείνεται για τις εισαγωγές αυτές, οι οποίες καταγράφονται σύμφωνα με τον κανονισμό 875/2012.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Αυγούστου 2013, η Chin Haur άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές την αφορούσαν.

22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Οκτωβρίου 2013, η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου. Με διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 2013 ο πρόεδρος του έβδομου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση παρεμβάσεως της Επιτροπής.

23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Μαρτίου 2014, η Maxcom ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου. Με διάταξη της 16ης Ιουλίου 2014 το έβδομο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή αυτή την αίτηση παρεμβάσεως της Maxcom.

24 Προς στήριξη της προσφυγής η Chin Haur προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, και του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού η Chin Haur έβαλλε κατά του συμπεράσματος του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών. Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου η Chin Haur αμφισβητούσε τη διαπίστωση του Συμβουλίου, ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, σχετικά με την πραγματοποίηση μεταφορτώσεων. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, και έβαλλε κατά των διαπιστώσεων του Συμβουλίου σχετικά με την άρνηση συνεργασίας της Chin Haur. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Έβαλλε κατά των εκτιμήσεων του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ.

25 Το Συμβούλιο αμφισβήτησε συνολικά το παραδεκτό της προσφυγής.

26 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα του Συμβουλίου σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής. Ως προς την ουσία, απέρριψε ως αβάσιμους τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ως προς το πρώτο σκέλος του, καθώς και τον δεύτερο και τρίτο λόγο ακυρώσεως που είχε προβάλει στην προσφυγή της η Chin Haur.

27 Έκανε, όμως, δεκτό το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Προς στήριξη του σκέλους αυτού η Chin Haur είχε διατυπώσει τρεις αιτιάσεις. Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση, η οποία στηριζόταν σε πλάνη εκτιμήσεως στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, το Γενικό Δικαστήριο ανέλυσε καταρχάς, στις σκέψεις 81 έως 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα στοιχεία που είχε κοινοποιήσει η Chin Haur κατά τη διάρκεια της έρευνας. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι από τα στοιχεία αυτά δεν μπορούσε να προκύψει ότι η εταιρία αυτή ήταν πράγματι εξαγωγέας ποδηλάτων καταγωγής Ινδονησίας ούτε ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

28 Δεύτερον, στις σκέψεις 95 έως 103 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα στοιχεία που διέθετε το Συμβούλιο προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνταν μεταφορτώσεις. Στις σκέψεις 95 και 104 της αποφάσεως αυτής το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, βάσει των εν λόγω στοιχείων, το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς ενδείξεις για να μπορεί βασίμως να καταλήξει στο συμπέρασμα, στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι η Chin Haur δεν διέθετε επαρκή παραγωγική ικανότητα που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τον όγκο εξαγωγών προς την Ένωση και ότι, επομένως, επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε, στη σκέψη 103 της ίδιας αποφάσεως, ότι παρότι η Chin Haur δεν απέδειξε ότι ήταν Ινδονήσια εξαγωγέας ούτε ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, δεν μπορούσε να συναχθεί από τα ανωτέρω το συμπέρασμα ότι επιδιδόταν σε πρακτικές μεταφορτώσεως.

29 Τρίτον, στη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορούσε, βεβαίως, να αποκλεισθεί ότι, μεταξύ όλων των πρακτικών, διαδικασιών ή εργασιών για τις οποίες δεν υφίστατο ικανός λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία πλην της επιβολής του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ, υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, περιλαμβάνεται και η πραγματοποίηση μεταφορτώσεων από την Chin Haur. Εντούτοις, κατά το Γενικό Δικαστήριο, το γεγονός ότι η Chin Haur δεν είχε μπορέσει να αποδείξει ότι ήταν πράγματι Ινδονήσια παραγωγός ποδηλάτων ή ότι πληρούσε της προϋποθέσεις του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού δεν επέτρεπε στο Συμβούλιο να κρίνει, διά της εις άτοπον απαγωγής, ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις, καθώς μια τέτοια δυνατότητα δεν προκύπτει ούτε από τον βασικό κανονισμό ούτε από τη νομολογία.

30 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να γίνει δεκτό το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και ότι παρείλκε η εξέταση των λοιπών αιτιάσεων που είχε προβάλει η Chin Haur.

31 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που αφορά την Chin Haur.

Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

32 Με την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-247/15 P, η Maxcom ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως·

— να απορρίψει στο σύνολό του τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η Chin Haur ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

— να καταδικάσει την Chin Haur στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Maxcom στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως και της παρεμβάσεώς της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

33 Με την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-253/15 P, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την Chin Haur στα δικαστικά έξοδα, και

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των διαδικασιών.

34 Με την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-259/15 P, το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την Chin Haur στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο στο πλαίσιο αμφοτέρων των διαδικασιών, και

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των διαδικασιών.

35 Με το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως το οποίο υπέβαλε στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-247/15 P, C-253/15 P και C-259/15 P, η Chin Haur ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει στο σύνολό τους τις αιτήσεις αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως·

— επικουρικώς, να ακυρώσει εν μέρει το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές επεκτείνουν στην Chin Haur τον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε επί των εισαγωγών ποδηλάτων καταγωγής Κίνας και απορρίπτουν την αίτηση απαλλαγής της Chin Haur·

— να καταδικάσει τη Maxcom, το Συμβούλιο και την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Chin Haur στο πλαίσιο αμφοτέρων των διαδικασιών, και

— να λάβει οποιοδήποτε άλλο μέτρο κρίνει πρόσφορο.

36 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 4ης Αυγούστου 2015, οι υποθέσεις C-247/15 P, C-253/15 P και C-259/15 P ενώθηκαν προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Επί των αιτήσεων αναιρέσεως

37 Οι λόγοι που προβλήθηκαν από τη Maxcom, το Συμβούλιο και την Επιτροπή προς στήριξη των αντίστοιχων αιτήσεων αναιρέσεως βάλλουν κατά της κρίσεως του Γενικού Δικαστηρίου ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις, βάσει του οποίου έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε εν μέρει τον επίδικο κανονισμό. Οι λόγοι αναιρέσεως αλληλεπικαλύπτονται σε μεγάλο βαθμό και μπορούν, κατ' ουσίαν, να υπαχθούν σε τρεις ομάδες.

38 Πρώτον, η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε πολλαπλώς σε νομική πλάνη κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Δεύτερον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής λόγω ελλείψεως αιτιολογίας και λόγω αντιφατικής αιτιολογίας. Το Συμβούλιο υποστηρίζει, επίσης, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που είχαν προβληθεί. Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικονομικά της δικαιώματα.

Επιχειρήματα των διαδίκων

39 Η πρώτη ομάδα των λόγων αναιρέσεως βάλλει κατά των σκέψεων 95 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η Maxcom, η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι οι σκέψεις αυτές πάσχουν πλάνη περί το δίκαιο, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε ορθή εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

40 Κατά πρώτον, η Maxcom και η Επιτροπή κατακρίνουν την απόφανση του Γενικού Δικαστηρίου ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις στηριζόμενο στη διαπίστωση ότι η εταιρία αυτή δεν αποτελούσε στην πραγματικότητα Ινδονήσια παραγωγό ποδηλάτων και ότι δεν πραγματοποιούσε συναρμολογήσεις υπερβαίνουσες τα όρια που θεσπίζονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Πρώτον, κατά τη Maxcom, σε συνθήκες όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, στην οποία η Chin Haur εισήγαγε μέρη ποδηλάτου κινεζικής προελεύσεως και εξήγαγε ποδήλατα προς την Ένωση χωρίς να αποδεικνύει ότι είναι παραγωγός ή ότι οι συναρμολογήσεις που πραγματοποιεί υπερβαίνουν τα όρια που θεσπίζονται από το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνται μεταφορτώσεις. Δεύτερον, η Maxcom φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο «επιβράβευσε» την Chin Haur για την παροχή πληροφοριών οι οποίες δεν ήταν πλήρεις, ήταν αντιφατικές και δεν μπορούσαν να επαληθευτούν. Τρίτον, η Maxcom αναφέρει ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου δεν είναι σύμφωνη ούτε προς τον σκοπό του βασικού κανονισμού ούτε προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία τα θεσμικά όργανα της Ένωσης που είναι υπεύθυνα για τη διενέργεια ερευνών αντιντάμπινγκ και τη λήψη μέτρων αντιντάμπινγκ (στο εξής: θεσμικά όργανα της Ένωσης) έχουν ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά τη διενέργεια των ερευνών αυτών.

41 Κατά δεύτερον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς απαίτησε από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να αποδείξουν ότι κάθε παραγωγός-εξαγωγέας στη χώρα για την οποία διενεργείται η έρευνα πραγματοποιεί μεταφορτώσεις, και κατ' αυτόν τον τρόπο προέβη σε αντιστροφή του βάρους αποδείξεως. Συγκεκριμένα, πρώτον, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού επιβάλλει στα θεσμικά όργανα της Ένωσης την υποχρέωση να προβαίνουν σε ανάλυση σε επίπεδο χώρας και όχι σε επίπεδο μεμονωμένων εξαγωγέων, καθώς η δεύτερη αυτή ανάλυση βαρύνει τους παραγωγούς-εξαγωγείς. Δεύτερον, μια τέτοια ερμηνεία θα στερούσε από κάθε νόημα το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σύγχυση μεταξύ της έννοιας της «πρακτικής καταστρατηγήσεως» και μίας εκ των μορφών εκδηλώσεως της καταστρατηγήσεως, δηλαδή της μεταφορτώσεως. Τέταρτον, η απαίτηση να διαπιστώνεται εξατομικευμένα η πραγματοποίηση μεταφορτώσεων παραβιάζει τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια προς απόδειξη της υπάρξεως καταστρατηγήσεως. Πέμπτον, το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως των διαφόρων λόγων ακυρώσεως που είχαν προβληθεί, έκανε δεκτές προδήλως αντιφατικές ερμηνείες της έννοιας της «πρακτικής καταστρατηγήσεως».

42 Κατά τρίτον, η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι, ακόμη και αν τα συμπεράσματα του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων ήταν εσφαλμένα, δεν μπορούσε πάντως να δικαιολογηθεί η ακύρωση του επίδικου κανονισμού. Συγκεκριμένα, η Maxcom επισημαίνει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, πλάνη περί το δίκαιο μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της οικείας πράξεως μόνον εφόσον σε περίπτωση που δεν είχε μεσολαβήσει η πλάνη θα ήταν διαφορετική η έκβαση της συνολικής εκτιμήσεως. Εξάλλου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπενθυμίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αμφισβητεί την ορθότητα της αιτιολογικής σκέψεως 62 του εν λόγω κανονισμού, η οποία αφορά ειδικά την Chin Haur. Από τις αιτιολογικές σκέψεις 63 και 64 του κανονισμού αυτού προκύπτει, όμως, ότι η κρίση περί της υπάρξεως πρακτικών μεταφορτώσεως μέσω της Ινδονησίας δεν στηρίζεται αποκλειστικά στη διαπίστωση ότι η Chin Haur επιδιδόταν σε τέτοιες πρακτικές. Η Επιτροπή υποστηρίζει, ως εκ τούτου, ότι ακόμη και αν το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε

μεταφορτώσεις, ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα, βάσει αποδεικτικών στοιχείων που αφορούσαν άλλους Ινδονήσιους παραγωγούς-εξαγωγείς και τη μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών, ότι πραγματοποιούνταν μεταφορτώσεις στην Ινδονησία.

43 Η Chin Haur αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

44 Η Chin Haur υποστηρίζει, προκαταρκτικώς, ότι, στο μέτρο που τα επιχειρήματα της Maxcom, του Συμβουλίου και της Επιτροπής βάλλουν κατά του συμπεράσματος του Γενικού Δικαστηρίου ότι δεν υπήρχαν επαρκείς αποδείξεις περί της πραγματοποιήσεως πρακτικών μεταφορτώσεως εκ μέρους της εταιρίας αυτής, τα εν λόγω επιχειρήματα αφορούν την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο και πρέπει, συνεπώς, να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

45 Η Chin Haur υποστηρίζει κυρίως, κατά πρώτον, ότι η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή παρερμηνεύουν το περιεχόμενο των συμπερασμάτων του Γενικού Δικαστηρίου. Πρώτον, το μόνο που επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ήταν ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης φέρουν το βάρος αποδείξεως της υπάρξεως μεταφορτώσεων και παρατήρησε ότι εν προκειμένω δεν είχαν ανταποκριθεί στη συγκεκριμένη υποχρέωση αποδείξεως. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή επιχείρησαν να παρακάμψουν τον δικονομικό αυτόν κανόνα προβαίνοντας σε διάκριση μεταξύ της εκτιμήσεως της καταστρατηγήσεως στο επίπεδο κράτους, για την οποία το Συμβούλιο είναι αυτό που φέρει το βάρος αποδείξεως, και της εκτιμήσεως στο επίπεδο του εξαγωγέα, για την οποία το βάρος αποδείξεως φέρει ο εξαγωγέας. Η προσέγγιση αυτή δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή, διότι το ίδιο το Συμβούλιο στον επίδικο κανονισμό συνένωσε τις δύο αναλύσεις.

46 Δεύτερον, η Chin Haur υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζονται το Συμβούλιο και η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης οφείλουν να αποδεικνύουν ότι κάθε μεμονωμένος παραγωγός-εξαγωγέας επιδίδεται σε πρακτικές μεταφορτώσεως. Το Γενικό Δικαστήριο απαίτησε, απλώς, τα εν λόγω θεσμικά όργανα να αποδείξουν τους ισχυρισμούς τους, ότι δηλαδή τα ποδήλατα μεταφορτώνονται μέσω Ινδονησίας επειδή ποδήλατα που εξάγονται από την Chin Haur μεταφορτώνονται.

47 Τρίτον, η Chin Haur φρονεί ότι, ακόμη και αν το Δικαστήριο στην απόφαση Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) έκρινε ότι σε περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας τα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιτρέπεται να στηρίζονται σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων, εν προκειμένω τα όργανα αυτά δεν είχαν στη διάθεσή τους μια τέτοια δέσμη ενδείξεων σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων.

48 Τέταρτον, η Chin Haur υποστηρίζει ότι το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σύγχυση μεταξύ της έννοιας της «πρακτικής καταστρατηγήσεως» και μιας εκ των εκδηλώσεών της, ήτοι της μεταφορτώσεως, στερείται νοήματος. Το ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τον επίδικο κανονισμό για τον λόγο ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης δεν είχαν αποδείξει την ύπαρξη μεταφορτώσεων οφείλεται στο ότι η μόνη πρακτική καταστρατηγήσεως που κατά τα εν λόγω θεσμικά όργανα εφαρμοζόταν στην Ινδονησία ήταν η μεταφόρτωση.

49 Κατά δεύτερον, η Chin Haur εκτιμά ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τον επίδικο κανονισμό με το σκεπτικό ότι το Συμβούλιο δεν είχε διαπιστώσει νομίμως την πραγματοποίηση πρακτικών μεταφορτώσεως εκ μέρους της Chin Haur. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζουν η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, το Συμβούλιο ουδόλως διαπίστωσε στον επίδικο κανονισμό ότι άλλοι Ινδονήσιοι παραγωγοί πέραν της Chin Haur επιδίδονταν σε πρακτικές μεταφορτώσεως. Η μόνη διαπίστωση που περιλαμβανόταν στον επίδικο κανονισμό ήταν ότι ορισμένοι εξ αυτών των παραγωγών, που αντιπροσώπευαν μικρό μέρος της συνολικής παραγωγής ποδηλάτων, δεν είχαν συνεργαστεί. Βάσει όμως της νομολογίας του Δικαστηρίου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν επιτρέπεται να συνάγουν την ύπαρξη μεταφορτώσεων από την απλή άρνηση συνεργασίας μεμονωμένων παραγωγών-εξαγωγέων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Επί του παραδεκτού

50 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, καταρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Συγκεκριμένα, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου καθώς και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος αποδείξεως, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία τα οποία του έχουν υποβληθεί. Επομένως, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών.

51 Προβαλλόμενη, όμως, παράβαση των κανόνων περί αποδείξεως συνιστά νομικό ζήτημα το οποίο παραδεκτώς προβάλλεται κατ' αναίρεση (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 44).

52 Η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, με τις αιτιάσεις που διατυπώνουν προς στήριξη της πρώτης ομάδας των λόγων αναιρέσεως, προσάπτουν, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη τους κανόνες που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τον αναγκαίο βαθμό αποδείξεως για την ύπαρξη καταστρατηγήσεως, βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Συνεπώς, το επιχείρημα της Chin Haur σχετικά με το απαράδεκτο της υπό εξέταση ομάδας των λόγων αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

Επί της ουσίας

– Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

53 Όλες οι αιτιάσεις που διατυπώνουν η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή στο πλαίσιο της πρώτης ομάδας των λόγων αναιρέσεως αφορούν το ζήτημα του βάρους αποδείξεως και του αναγκαίου βαθμού αποδείξεως σε υποθέσεις καταστρατηγήσεως, υπό περιστάσεις στις οποίες τμήμα των παραγωγών-εξαγωγέων δεν συνεργάστηκε καθόλου στην έρευνα ή δεν συνεργάστηκε ικανοποιητικά.

54 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής και, ειδικότερα, σε ζητήματα μέτρων εμπορικής άμυνας, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, λόγω της πολυπλοκότητας των οικονομικών, πολιτικών και νομικών καταστάσεων που πρέπει να εξετάσουν. Ο δικαστικός έλεγχος μιας τέτοιας εκτιμήσεως πρέπει, συνεπώς, να περιορίζεται στον έλεγχο της τηρήσεως των κανόνων διαδικασίας, της ακρίβειας των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίχθηκε η αμφισβητούμενη επιλογή και της απουσίας πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ή καταχρήσεως εξουσίας (βλ. απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP, C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψη 63 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Περαιτέρω, όσον αφορά το βάρος αποδείξεως της καταστρατηγήσεως, κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η ύπαρξη καταστρατηγήσεως των μέτρων αντιντάμπινγκ αποδεικνύεται εφόσον πληρούνται τέσσερις προϋποθέσεις. Πρώτον, πρέπει να υπάρχει μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ τρίτων χωρών και της Ένωσης ή μεταξύ των εταιριών της χώρας που υπόκειται στα μέτρα και της Ένωσης. Δεύτερον, η μεταβολή αυτή πρέπει να απορρέει από μια πρακτική, διαδικασία ή εργασία, για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού. Τρίτον, πρέπει να υφίστανται

στοιχεία περί του ότι ζημιώνεται η βιομηχανία της Ένωσης ή ότι εξουδετερώνονται οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού. Τέταρτον, πρέπει να υφίστανται αποδεικτικά στοιχεία περί της υπάρξεως ντάμπινγκ.

56 Δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, στην Επιτροπή απόκειται να κινήσει έρευνα με βάση αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτουν εκ πρώτης όψεως πρακτικές καταστρατηγήσεως. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διάταξη αυτή θεσπίζει την αρχή ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης φέρουν το βάρος αποδείξεως της υπάρξεως καταστρατηγήσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 35).

57 Επίσης, από το γράμμα και την οικονομία του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη καταστρατηγήσεως, τα θεσμικά όργανα οφείλουν να προβαίνουν σε σφαιρική ανάλυση ως προς την τρίτη χώρα την οποία αφορά η έρευνα σχετικά με καταστρατήγηση στο σύνολό της. Αντιθέτως, δεν απόκειται σε αυτά, προκειμένου να αποδείξουν την εν λόγω καταστρατήγηση, να προβαίνουν σε ανάλυση της καταστάσεως κάθε μεμονωμένου παραγωγού-εξαγωγέα, καθώς η ανάλυση αυτή βαρύνει τους εν λόγω μεμονωμένους παραγωγούς-εξαγωγείς στο πλαίσιο των αιτήσεων που υποβάλλονται βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του ανωτέρω κανονισμού.

58 Συγκεκριμένα, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι, όταν αποδεικνύεται η ύπαρξη καταστρατηγήσεως μέτρων αντιντάμπινγκ, τα μέτρα αυτά μπορούν να επεκταθούν και στις εισαγωγές ομοειδών προϊόντων από τρίτες χώρες. Επίσης, το άρθρο 13, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού προβλέπει τη δυνατότητα των παραγωγών-εξαγωγέων που εδρεύουν στην εν λόγω τρίτη χώρα να λάβουν απαλλαγή κατόπιν υποβολής σχετικής αιτήσεως, αν δεν είναι συνδεδεμένοι με κανέναν παραγωγό που υπόκειται στα εν λόγω μέτρα και αποδεικνύουν ότι δεν επιδίδονταν σε πρακτικές καταστρατηγήσεως. Η διάταξη αυτή απαιτεί να είναι δεόντως τεκμηριωμένες οι αιτήσεις απαλλαγής.

59 Όπως επισημαίνουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η ύπαρξη καταστρατηγήσεως μέτρων αντιντάμπινγκ αποδεικνύεται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης συνολικά για τη συγκεκριμένη τρίτη χώρα, ενώ σε κάθε μεμονωμένο παραγωγό-εξαγωγέα απόκειται να αποδείξει ότι η ειδική κατάσταση υπό την οποία τελεί δικαιολογεί να του χορηγηθεί απαλλαγή δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού.

60 Τέλος, όσον αφορά τον αναγκαίο βαθμό αποδείξεως της υπάρξεως καταστρατηγήσεως σε περίπτωση ανεπαρκούς ή ανύπαρκτης συνεργασίας εκ μέρους τμήματος των παραγωγών-εξαγωγέων, υπενθυμίζεται ότι καμία διάταξη του βασικού κανονισμού δεν παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία, στο πλαίσιο έρευνας για την ύπαρξη καταστρατηγήσεως, να υποχρεώσει τους παραγωγούς ή τους εξαγωγείς τους οποίους αφορά η καταγγελία να συμμετάσχουν στην έρευνα ή να παράσχουν πληροφορίες. Επομένως, η Επιτροπή στηρίζεται στην οικειοθελή συνεργασία των ενδιαφερομένων μερών προκειμένου να λάβει τις απαραίτητες πληροφορίες (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 32).

61 Για τον λόγο αυτόν, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε στο άρθρο 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ότι, όταν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται την πρόσβαση σε απαραίτητες πληροφορίες ή γενικότερα δεν τις παρέχει ή παρεμποδίζει σημαντικά την έρευνα, επιτρέπεται να συνάγονται προσωρινά ή τελικά συμπεράσματα, είτε καταφατικά είτε αποφατικά, με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 33).

62 Επιπλέον, το άρθρο 18, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού διευκρινίζει ότι, σε περίπτωση που ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν συνεργάζεται ή συνεργάζεται μόνον εν μέρει και, ως εκ τούτου, δεν γνωστοποιούνται χρήσιμα στοιχεία, η προκύπτουσα κατάσταση ενδέχεται να είναι λιγότερο ευνοϊκή για το συγκεκριμένο μέρος απ' ό,τι θα ήταν αν αυτό είχε συνεργασθεί.

63 Σε περίπτωση συνολικής ή μερικής αρνήσεως συνεργασίας των παραγωγών-εξαγωγέων, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, παρότι ο βασικός κανονισμός, και ιδίως το άρθρο 13, παράγραφος 3, καθιερώνει την αρχή ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης φέρουν το βάρος να αποδείξουν την καταστρατήγηση, οι παράγραφοι 1 και 6 του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού αποσκοπούν σαφώς στο να μετριασθεί το εν λόγω βάρος, προβλέποντας ότι τα εν λόγω θεσμικά όργανα μπορούν να στηρίξουν το πόρισμα έρευνας για την ύπαρξη καταστρατηγήσεως στα διαθέσιμα στοιχεία και ότι τα μέρη που δεν συνεργάστηκαν στην έρευνα διατρέχουν τον κίνδυνο να περιέλθουν σε λιγότερο ευνοϊκή κατάσταση από αυτή που θα ίσχυε αν είχαν συνεργασθεί στην έρευνα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 35).

64 Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει, συναφώς, ότι από το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης δεν ήταν να καθιερώσει νόμιμο τεκμήριο που να επιτρέπει την ευθεία συναγωγή καταστρατηγήσεως από την άρνηση συνεργασίας των ενδιαφερομένων ή εμπλεκόμενων μερών και, συνεπώς, να απαλλάξει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης από κάθε υποχρέωση αποδείξεως. Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη της δυνατότητας συναγωγής ακόμη και τελικών συμπερασμάτων βάσει των διαθέσιμων στοιχείων και της μεταχειρίσεως του ενδιαφερομένου ο οποίος αρνείται να συνεργασθεί ή συνεργάζεται μόνον εν μέρει, κατά τρόπο λιγότερο ευνοϊκό από ό,τι αν είχε συνεργασθεί, είναι εξίσου προφανές ότι επιτρέπεται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης να στηρίζονται σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων από τις οποίες να μπορεί να συναχθεί η καταστρατήγηση κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 36).

65 Κάθε άλλη λύση εγκυμονεί τον κίνδυνο υπονομεύσεως της αποτελεσματικότητας των μέτρων εμπορικής άμυνας της Ένωσης, οσάκις τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έρχονται αντιμέτωπα με άρνηση συνεργασίας στο πλαίσιο έρευνας για τη διαπίστωση καταστρατηγήσεως (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 37).

66 Εν προκειμένω, η άρνηση συνεργασίας δεν αφορά το σύνολο των παραγωγών-εξαγωγέων αλλά μόνον ορισμένους εξ αυτών. Αφενός, όμως, το γράμμα του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού δεν εμποδίζει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να διαπιστώνουν την ύπαρξη καταστρατηγήσεως μέτρων αντιντάμπινγκ στηριζόμενα σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων σε περίπτωση που παραγωγοί-εξαγωγείς που εκπροσωπούν σημαντικό τμήμα των εισαγωγών του οικείου προϊόντος στην Ένωση δεν συνεργάστηκαν καθόλου ή δεν συνεργάστηκαν επαρκώς στην έρευνα. Αφετέρου, η ανάγκη διασφαλίσεως της αποτελεσματικότητας των μέτρων εμπορικής άμυνας δικαιολογεί επίσης, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, να επιτρέπεται τα εν λόγω θεσμικά όργανα να στηριχθούν σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι υφίσταται καταστρατήγηση, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

67 Ακόμη, όμως, και αν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιτρέπεται να στηρίζονται σε δέσμη ενδείξεων, βάσει του άρθρου 13, παράγραφοι 1 και 3, του βασικού κανονισμού, οι ενδείξεις αυτές πρέπει πάντως να τείνουν να αποδείξουν ότι πληρούνται οι τέσσερις προϋποθέσεις που αναφέρθηκαν στη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως. Όσον αφορά, συνεπώς, τη δεύτερη εκ των προϋποθέσεων αυτών, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να διαθέτουν στοιχεία τα οποία τείνουν να αποδείξουν ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από πρακτική, διαδικασία ή εργασία για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία πλην της επιβολής του δασμού.

– Επί της πολλαπλής πλάνης περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού

68 Υπό το πρίσμα ακριβώς των ανωτέρω εκτιμήσεων πρέπει να κριθεί αν, όπως υποστηρίζουν η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου πάσχει πλάνη περί το δίκαιο σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, καθόσον το Γενικό

Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις και, ως εκ τούτου, έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός αφορά την εταιρία αυτή.

69 Η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, πρώτον, ότι, σε αντίθεση προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, το Συμβούλιο καλώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνταν πρακτικές μεταφορτώσεως στηριζόμενο στη διαπίστωση ότι η Chin Haur δεν αποτελούσε στην πραγματικότητα Ινδονήσια παραγωγό ποδηλάτων και ότι δεν πραγματοποιούσε συναρμολογήσεις υπερβαίνουσες τα όρια που θεσπίζονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Δεύτερον, προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι απαίτησε από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να αποδεικνύουν ότι κάθε παραγωγός-εξαγωγέας στη χώρα για την οποία διενεργείται η έρευνα πραγματοποιεί μεταφορτώσεις και κατ' αυτόν τον τρόπο προέβη σε αντιστροφή του βάρους αποδείξεως. Τρίτον, υποστηρίζουν ότι, ακόμη και αν τα συμπεράσματα του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων ήταν εσφαλμένα, δεν μπορούσε, πάντως, να δικαιολογηθεί η ακύρωση του επίδικου κανονισμού.

70 Με τα επιχειρήματα αυτά, η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή βάλλουν κατά της συλλογιστικής που ανέπτυξε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 95 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Στις σκέψεις αυτές το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς ενδείξεις ώστε να κρίνει, στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι η Chin Haur δεν διέθετε επαρκή παραγωγική ικανότητα που θα μπορούσε να δικαιολογήσει των όγκο εξαγωγών προς την Ένωση και ότι, επομένως, επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις. Το συμπέρασμα αυτό στηρίζεται σε διπλή διαπίστωση. Αφενός, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 96 έως 102 της αποφάσεως αυτής, προέβη σε ενδελεχή εξέταση των ενδείξεων που διέθετε το Συμβούλιο και διαπίστωσε μετά την εξέταση αυτή ότι οι εν λόγω ενδείξεις δεν αποδείκνυαν την ύπαρξη μεταφορτώσεων. Αφετέρου, στη σκέψη 103 της εν λόγω αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι το Συμβούλιο είχε επίσης στηρίξει τη συλλογιστική του στο γεγονός ότι η Chin Haur δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ότι ήταν πράγματι Ινδονήσια παραγωγός ή ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, από τη διαπίστωση αυτή δεν μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις.

71 Κατά πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με την υποχρέωση εξατομικευμένης αναλύσεως των μεταφορτώσεων, το οποίο πρέπει να εξετασθεί εξαρχής, από την προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η μερική ακύρωση την οποία αποφάσισε το Γενικό Δικαστήριο στηρίζεται στη διαπίστωση πλημμέλειας της αιτιολογικής σκέψεως 62 του επίδικου κανονισμού, που αφορά ειδικά τις μεταφορτώσεις που πραγματοποιούσε η Chin Haur. Η εν λόγω αιτιολογική σκέψη 62 εντάσσεται σε τμήμα του κανονισμού αυτού, επιγραφόμενο «μεταφόρτωση», το οποίο αφορά τη δεύτερη εκ των τεσσάρων προϋποθέσεων που αναφέρθηκαν στη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως.

72 Στο τμήμα αυτό το Συμβούλιο ανέφερε, καταρχάς, στην αιτιολογική σκέψη 61 του επίδικου κανονισμού, ότι για τρεις από τις τέσσερις αρχικά συνεργασθείσες εταιρίες η έρευνα δεν αποκάλυψε τυχόν πρακτικές μεταφορτώσεως. Στη συνέχεια, στην αιτιολογική σκέψη 62 του κανονισμού αυτού, το Συμβούλιο έκρινε ότι, όσον αφορά την τέταρτη εταιρία, ήτοι την Chin Haur, η εφαρμογή του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού ήταν δικαιολογημένη. Διευκρίνισε, επίσης, ότι από την έρευνα προέκυψε ότι η εταιρία αυτή δεν είχε επαρκή εξοπλισμό για να δικαιολογήσει τον όγκο εξαγωγών στην Ένωση κατά την περίοδο αναφοράς. Το Συμβούλιο πρόσθεσε ότι, απουσία άλλης αιτιολογήσεως, μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η εταιρία αυτή θα μπορούσε να ενέχεται σε πρακτικές καταστρατηγήσεως μέσω μεταφορτώσεως. Τέλος, στην αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού το Συμβούλιο έκρινε ότι η ύπαρξη μεταφορτώσεων προϊόντων κινεζικής καταγωγής μέσω της Ινδονησίας επιβεβαιώνεται. Στηρίχθηκε προς τούτο στο συμπέρασμα που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 58 του εν λόγω κανονισμού, σχετικά με τη μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των

εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Ινδονησίας και της Ένωσης, στις διαπιστώσεις που παρατέθηκαν στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού σχετικά με την Chin Haur και στο γεγονός ότι δεν αναγγέλθηκαν ούτε συνεργάστηκαν όλοι οι Ινδονήσιοι παραγωγοί-εξαγωγείς.

73 Κατ' αυτόν τον τρόπο το Συμβούλιο, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 57 των προτάσεών του, προκειμένου να αποδείξει ότι πληρούνταν η δεύτερη από τις τέσσερις προϋποθέσεις που αναφέρθηκαν στη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως, στηρίχθηκε σε στοιχεία που αφορούσαν την Chin Haur, ως μεμονωμένο παραγωγό-εξαγωγέα, προς στήριξη του συνολικού συμπεράσματός του σχετικά με την Ινδονησία.

74 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι, όπως επισήμανε και η Chin Haur, το Γενικό Δικαστήριο, ακυρώνοντας εν μέρει τον επίδικο κανονισμό λόγω πλημμέλειας της αιτιολογικής σκέψεως 62 του επίδικου κανονισμού, δεν απαίτησε από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να αποδείξουν ότι κάθε μεμονωμένος παραγωγός-εξαγωγέας προβαίνει σε μεταφορτώσεις ούτε αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως. Το Γενικό Δικαστήριο έλαβε, απλώς, υπόψη το ότι η διαπίστωση περί της πραγματοποιήσεως μεταφορτώσεων σε επίπεδο χώρας, που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 64 του κανονισμού αυτού, στηρίζεται ιδίως στη διαπίστωση που αφορά την Chin Haur, στην αιτιολογική σκέψη 62 του ίδιου κανονισμού, κρίνοντας εμμέσως ότι ο παράνομος χαρακτήρας της πρώτης διαπιστώσεως συνεπαγόταν και το παράνομο της δεύτερης.

75 Δεν μπορεί, συνεπώς, να θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ως προς το ζήτημα αυτό. Επομένως, το εξεταζόμενο επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

76 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο που βαρύνει το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, πρέπει να εξετασθεί αν αυτή η διπλή διαπίστωση, που μνημονεύθηκε στη σκέψη 70 της παρούσας αποφάσεως, και επί της οποίας στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο για να καταλήξει στο εν λόγω συμπέρασμα, στηρίζεται σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

77 Πρώτον, πράγματι, όπως επισημαίνει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις βάσει απλώς και μόνο του γεγονότος ότι η εταιρία αυτή δεν προσκόμισε αποδείξεις περί του ότι ήταν πράγματι Ινδονήσια παραγωγός ποδηλάτων ή ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

78 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 64 και 67 της παρούσας αποφάσεως, αφενός, δεν υφίσταται νόμιμο τεκμήριο βάσει του οποίου θα μπορούσε να συναχθεί ευθέως από την άρνηση συνεργασίας ενδιαφερόμενου μέρους η ύπαρξη καταστρατηγήσεως των μέτρων αντιντάμπινγκ και, αφετέρου, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να διαθέτουν ενδείξεις προς απόδειξη του ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από πρακτική, διαδικασία ή εργασία για την οποία δεν υφίσταται κανένας ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία πλην της επιβολής του δασμού.

79 Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

80 Δεύτερον, όσον αφορά τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τις ενδείξεις που διέθετε το Συμβούλιο, από τη σκέψη 66 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι επιτρεπόταν εν προκειμένω στο θεσμικό αυτό όργανο να στηριχθεί σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι υφίσταται καταστρατήγηση, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, σε επίπεδο Ινδονησίας.

81 Ομοίως, για λόγους ίδιους με όσους εκτέθηκαν στις σκέψεις 63 έως 66 της παρούσας αποφάσεως, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 78 των προτάσεών του, επιτρέπεται να στηρίζονται σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι υφίσταται καταστρατήγηση εκ μέρους μεμονωμένου παραγωγού-εξαγωγέα ο οποίος δεν συνεργάσθηκε καθόλου ή συνεργάσθηκε ανεπαρκώς στην έρευνα σχετικά με την καταστρατήγηση.

82 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν αμφισβητείται ότι η Chin Haur δεν συνεργάσθηκε επαρκώς στην έρευνα, επιτρεπόταν το Συμβούλιο να στηριχθεί σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι υφίστατο καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ εκ μέρους της εταιρίας αυτής.

83 Από τις σκέψεις 96 έως 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Συμβούλιο, για να τεκμηριώσει το συμπέρασμα της αιτιολογικής σκέψεως 62 του επίδικου κανονισμού, στηρίχθηκε σε ορισμένα πραγματικά στοιχεία που συνελέγησαν από τους υπαλλήλους της Επιτροπής κατά την επιτόπια επαλήθευση στις εγκαταστάσεις της Chin Haur. Ειδικότερα, στη σκέψη 97 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο αναφέρει τα ακόλουθα στοιχεία: η Chin Haur δεν διέθετε τις μηχανές που απαιτούνταν ώστε να παραχθούν επαρκή μέρη ποδηλάτου, σε σχέση με τον όγκο παραγωγής ποδηλάτων που είχε δηλώσει· ορισμένα μηχανήματα παραγωγής ήταν καινούργια ή δεν είχαν χρησιμοποιηθεί πρόσφατα· η Chin Haur δεν διέθετε μηχανή κοπής ούτε μηχανή συγκολλήσεως· κατά την επίσκεψη αυτή δεν κατέστη εφικτό να δουν οι εν λόγω υπάλληλοι τις πρώτες ύλες για τις ζάντες και τα πλαίσια· στις εγκαταστάσεις της Chin Haur βρίσκονταν κιβώτια που περιείχαν πλήρη ποδήλατα με την ένδειξη ότι «έχουν κατασκευαστεί στην Ινδονησία», χωρίς να γίνεται μνεία του Κινέζου προμηθευτή της Chin Haur, καθώς και άλλα κουτιά που περιείχαν πλαίσια χωρίς να αναφέρεται η προέλευσή τους· τα πλαίσια που είδαν οι εν λόγω υπάλληλοι στις εγκαταστάσεις της Chin Haur είχαν παραδοθεί από προμηθευτές και ήταν ήδη βαμμένα· οι υπάλληλοι της Chin Haur δεν μπόρεσαν να δώσουν εξηγήσεις σχετικά με τη διαδικασία παραγωγής.

84 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, ωστόσο, ότι τα ανωτέρω στοιχεία δεν μπορούσαν να αποδείξουν ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις, ενώ αναγνώρισε, στη σκέψη 100 της αποφάσεως αυτής, ότι ορισμένα στοιχεία, όπως το γεγονός ότι δεν αναφερόταν πουθενά ο Κινέζος προμηθευτής της Chin Haur ή ότι ορισμένα κουτιά περιείχαν πλαίσια χωρίς να αναφέρεται η προέλευσή τους, δημιουργούσαν αμφιβολίες σχετικά με τις πραγματικές δραστηριότητες της εν λόγω εταιρίας, οι οποίες ενισχύονταν εξάλλου από το γεγονός ότι η τελευταία δεν δικαιολόγησε τους αριθμούς που είχε παραθέσει στα έντυπα απαλλαγής.

85 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 81 των προτάσεών του, το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι χρησιμοποιεί τον όρο «ένδειξη», απέκλεισε τη δυνατότητα του Συμβουλίου να θεμελιώσει το συμπέρασμά του επί δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων και απαίτησε από αυτό να αποδείξει ευθέως ότι η Chin Haur πράγματι πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις, κατά παράβαση του αναγκαίου βαθμού αποδείξεως προς απόδειξη της υπάρξεως καταστρατηγήσεως στην περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας εκ μέρους των παραγωγών-εξαγωγέων.

86 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 104 και 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις και, ως εκ τούτου, έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού στο μέτρο που αυτός αφορά την εν λόγω εταιρία.

87 Κατά συνέπεια, η πρώτη ομάδα των λόγων αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτή.

88 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πρέπει να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, παρέλκει δε η εξέταση τόσο των λοιπών επιχειρημάτων και αιτιάσεων που παρουσιάζονται στο πλαίσιο της εξεταζόμενης ομάδας των λόγων αναιρέσεως όσο και των λοιπών ομάδων των λόγων αναιρέσεως.

Επί της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

89 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση. Τούτο ισχύει εν προκειμένω.

90 Στο μέτρο που η ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, όπως προκύπτει ιδίως από τη σκέψη 86 της παρούσας αποφάσεως, πάσχει πλάνη περί το δίκαιο, πρέπει να αναλυθούν οι τρεις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν από την Chin Haur στο πλαίσιο του σκέλους αυτού.

91 Οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να εξετασθούν υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου που υπομνήσθηκε στη σκέψη 54 της παρούσας αποφάσεως, κατά την οποία ο δικαστικός έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο της τηρήσεως των κανόνων διαδικασίας, της ακρίβειας των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίχθηκε η αμφισβητούμενη επιλογή και της απουσίας πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ή καταχρήσεως εξουσίας.

92 Η πρώτη αιτίαση που προέβαλε η Chin Haur ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου είναι η αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο έκανε, εσφαλμένως, δεκτό το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Με την πρώτη αυτή αιτίαση η Chin Haur υποστήριζε ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως, κρίνοντας, στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι δεν διέθετε επαρκή παραγωγική ικανότητα που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τον όγκο των εξαγωγών που πραγματοποιούσε προς την Ένωση.

93 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη συλλογιστική που αναπτύχθηκε στις σκέψεις 55 έως 66 καθώς και 81 και 82 της παρούσας αποφάσεως, το βάρος αποδείξεως που έφεραν εν προκειμένω τα θεσμικά όργανα της Ένωσης ήταν περιορισμένο, με αποτέλεσμα να μπορούν να στηριχθούν σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να αποδείξουν ότι η Chin Haur επιδιδόταν σε δράσεις καταστρατηγήσεως και ιδίως σε μεταφορτώσεις.

94 Αφενός, από τα πραγματικά στοιχεία που ανέφερε το Γενικό Δικαστήριο, ειδικότερα στις σκέψεις 97 και 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι υπήρχαν πολλές ενδείξεις οι οποίες δικαιολογούσαν τις αμφιβολίες του Συμβουλίου ως προς τις πραγματικές δραστηριότητες της Chin Haur. Οι ενδείξεις αυτές υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 83 και 84 της παρούσας αποφάσεως. Αφετέρου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν αμφισβητείται ότι η Chin Haur εξήγαγε σημαντικές ποσότητες ποδηλάτων προς την Ένωση χωρίς να μπορεί να αποδείξει την καταγωγή τους.

95 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο διέθετε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων βάσει των οποίων μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις.

96 Συνεπώς, η πρώτη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

97 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, η Chin Haur υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, συνάγοντας από τη μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών και μόνο ότι πραγματοποιήθηκαν μεταφορτώσεις. Επιπλέον, προβάλλει ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των εν λόγω πρακτικών και της υποτιθέμενης μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών.

98 Συναφώς, πρώτον, επισημαίνεται ότι από την αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν συνήγαγε την ύπαρξη μεταφορτώσεων μόνο από τη μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Ινδονησίας και της Ένωσης. Στη

συγκεκριμένη αιτιολογική σκέψη το Συμβούλιο, αφού υπογράμμισε ότι υπήρξε τέτοια μεταβολή, ανέφερε ότι προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι είχε αποδειχθεί η πραγματοποίηση μεταφορτώσεων σε επίπεδο Ινδονησίας στηρίχθηκε, αφενός, στα πορίσματα σχετικά με την Chin Haur και, αφετέρου, στην άρνηση συνεργασίας ορισμένων Ινδονήσιων παραγωγών-εξαγωγέων. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο άντλησε τις συνέπειες των διαπιστώσεων που παρατέθηκαν στις αιτιολογικές σκέψεις 62 και 63 του κανονισμού αυτού, όπως προκύπτει από την επιλογή της φράσεως «[ω]ς εκ τούτου» με την οποία αρχίζει η αιτιολογική σκέψη 64 του εν λόγω κανονισμού.

99 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 95 της παρούσας αποφάσεως, οι διαπιστώσεις που αφορούν την Chin Haur δεν βαρύνονται με πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

100 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να κριθεί ότι το Συμβούλιο διέθετε επαρκείς συγκλίνουσες ενδείξεις, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στις σκέψεις 55 έως 66 καθώς και 81 και 82 της παρούσας αποφάσεως, προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνταν μεταφορτώσεις σε επίπεδο Ινδονησίας και ότι δεν υπέπεσε συναφώς ούτε σε πλάνη περί το δίκαιο ούτε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

101 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα περί της πλάνης στην οποία υπέπεσε το Συμβούλιο παραλείποντας να αποδείξει αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των μεταφορτώσεων και της μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών, αρκεί να επισημανθεί ότι το Συμβούλιο, στις αιτιολογικές σκέψεις 58, 64 και 92 του επίδικου κανονισμού, απέδειξε ότι υπήρξε μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Ινδονησίας και της Ένωσης, την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως σε επίπεδο Ινδονησίας καθώς και την απουσία άλλης οικονομικής δικαιολογίας πλην της επιβολής του δασμού αντιντάμπινγκ.

102 Διευκρινίζεται ότι το Συμβούλιο, προκειμένου να αποδείξει ότι δεν συντρέχει άλλη οικονομική δικαιολογία, εξετάζει κατ' αρχήν αν υφίσταται εναλλακτική πειστική εξήγηση για τη μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών και των πρακτικών καταστρατηγήσεως, κάτι που καταλήγει πρακτικά στην αναζήτηση τυχόν στοιχείων που θα μπορούσαν να εμποδίσουν τη θεμελίωση αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της εν λόγω μεταβολής και των πρακτικών καταστρατηγήσεως.

103 Επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο απορρίπτοντας, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, στις σκέψεις 53 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις αιτιάσεις της Chin Haur που αφορούσαν, αφενός, το συμπέρασμα του Συμβουλίου περί της υπάρξεως μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών και, αφετέρου, το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη εναλλακτικές εξηγήσεις της καταστρατηγήσεως. Επιπλέον, διαπιστώθηκε, στη σκέψη 100 της παρούσας αποφάσεως, ότι η διαπίστωση που αφορά την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως δεν έπασχε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να κριθεί ότι το Συμβούλιο απέδειξε τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των μεταφορτώσεων και της μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Ινδονησίας και της Ένωσης.

104 Εν πάση περιπτώσει, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 122 των προτάσεών του, τα επιχειρήματα της Chin Haur ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών ήταν δυνατόν να οφείλεται σε αύξηση της παραγωγικής ικανότητας στην Ινδονησία, σε εκτροπή των κινεζικών εξαγωγών προς άλλες ασιατικές χώρες ή στο ότι οι παραγωγοί άλλων ασιατικών χωρών, όπως η Ινδονησία, εκμεταλλεύθηκαν την ευκαιρία της μειώσεως των κινεζικών εξαγωγών προς την Ένωση για να αυξήσουν το μερίδιο αγοράς τους στην Ένωση δεν τεκμηριώνονται από κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

105 Επομένως, η δεύτερη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

106 Όσον αφορά την τρίτη αιτίαση του ίδιου λόγου ακυρώσεως, η Chin Haur φρονεί ότι, ελλείψει άλλων αποδείξεων, τα υποβληθέντα στοιχεία έπρεπε να θεωρηθούν διαθέσιμα στοιχεία, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

107 Υπενθυμίζεται συναφώς, αφενός, ότι, όπως ανέφερε το Γενικό Δικαστήριο ιδίως στις σκέψεις 86 και 142 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι πληροφορίες που είχαν παρασχεθεί από την Chin Haur δεν ήταν πλήρεις, ήταν αντιφατικές και δεν μπορούσαν να επαληθευτούν. Αφετέρου, από τις σκέψεις 95 και 100 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι το Συμβούλιο διέθετε επαρκείς ενδείξεις προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνταν μεταφορτώσεις.

108 Επομένως, η τρίτη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, όπως και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

109 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αυτό αποφαίνεται επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 184, παράγραφος 1, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

110 Δεδομένου ότι η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζήτησαν να καταδικαστεί η Chin Haur στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Chin Haur πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτόδικης διαδικασίας στην υπόθεση T-412/13 όσο και της αναιρετικής διαδικασίας.

111 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

112 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης στις υποθέσεις C-247/15 P και C-259/15 P και στο πλαίσιο της πρωτόδικης δίκης στην υπόθεση T-412/13. Αντιθέτως, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων που αναφέρθηκαν στη σκέψη 109 της παρούσας αποφάσεως, δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Chin Haur στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Chin Haur πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα που σχετίζονται με την αναιρετική δίκη στην υπόθεση C-253/15 P.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Μαρτίου 2015, Chin Haur Indonesia κατά Συμβουλίου (T-412/13, EU:T:2015:163).

2) Απορρίπτει την προσφυγή που άσκησε η Chin Haur Indonesia PT ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση T-412/13.

3) Η Chin Haur Indonesia PT φέρει τα δικαστικά της έξοδα και καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Maxcom Ltd και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τόσο στο πλαίσιο της πρωτόδικης δίκης στην υπόθεση T-412/13 όσο και στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης.

4) Η Chin Haur Indonesia PT καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης στην υπόθεση C-253/15 P.

5) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης στις υποθέσεις C-247/15 P και C-259/15 P και στο πλαίσιο της πρωτόδικης δίκης στην υπόθεση T-412/13.

(υπογραφές)